

BOG

JEG HØRER, HVAD DU SIGER (/BOEGER/JEG-HOERER-HVAD-DU-SIGER-ROMAN)

Af Katrine Marie Guldager (/forfattere/katrine-marie-guldager) (2024)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET (HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-

BASIS%3A137562103&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/jeg-hoerer-hvad-du-siger-roman) for at anmelde

Mariannes voksne søn er blevet indlagt på psykiatrisk afdeling, og hun vil gøre alt for at hjælpe ham. Aktuel, vellykket og troværdig roman afslutter Guldagers fremragende trilogi.

ANMELDELSE

05 jan.24

(/users/maria-guldager-rasmussen)

Af Maria Guldager Rasmussen (/users/maria-guldager-rasmussen)

Skribent

Mariannes voksne søn er blevet indlagt på psykiatrisk afdeling, og hun vil gøre alt for at hjælpe ham. Aktuel, vellykket og troværdig roman afslutter Guldagers fremragende trilogi.

Da Nikolaj, hovedpersonen Mariannes voksne søn, (igen) bliver indlagt på psykiatrisk afdeling, kaster hun sig ud i en ulige, men også lettere udefinerbar, kamp for at hjælpe ham. Nikolaj har været syg i årevis, og erfaringen har vist, at der er typer af medicin og psykofarmaka, han ikke kan tåle. Alligevel lader fagpersonalet til at mene, at medicin er vejen frem for patienten, mens Marianne med alle tænkelige midler både forsøger at trænge igennem til behandlerne og til bunds i sin søns sygdom.

Med 'Jeg hører, hvad du siger' afslutter Katrine Marie Guldager sin aldeles vellykkede trilogi om vrede kvinder i omegnen af de 50. Kvinder, der er udfordret på flere fronter, og som Fanden-gale-mig nok skal sørge for at handle på problemerne. Selvom ihærdigheden ikke fejler noget, er det dog ingen garanti for succes.

'Jeg hører, hvad du siger' (er det egentlig ikke også en ret provokerende respons, sagde den kvindelige anmelder, som nærmer sig de 50, og som derfor er HELT på bølgelængde med hovedpersonerne i Guldagers trilogi) skiller sig i mine øjne en lille smule ud fra sine to forgængere, hvor jeg tog mig selv i at more mig på den lidt morbide facon undervejs, når Birgithe og Lotte tog livtag med tilværelsens ups-and-downs. Men i Mariannes tilfælde har alvoren og ikke mindst emnet lagt en dæmper på morskaben, og det skal ingenlunde opfattes negativt. Det betyder bare, at jeg har lidt side om side sammen med Marianne gennem de 18 dage i marts, som hendes historie strækker sig over.

Selv ikke de irriterende typer, der gæster Marianne i hendes egenskab af parterapeut, har kunnet få mig til at glemme, at den plagede og lidende Nikolaj ligger på en afdeling på et sygehus, hvor der er for travlt, for lidt omsorg, for lidt forståelse, for lidt imødekommenhed. Den magtesløshed, Marianne som mor står med, er til at tage og føle på.

Marianne har fået Nikolajs journal, som hun løbende læser i. Her mødes hun af tidligere udsagn og betragtninger, som hun ikke har haft kendskab til før, og disse sætter meget naturligt gang i efterrationaliseringer og jagten på forklaringen på, hvad det var, der skete med Nikolaj, da han var 12. En tidligere samlever, Nils, begynder at spørge, mens Mariannes nuværende kæreste, Morten, er tage alene afsted på deres planlagte kærestetur til Norge. Og nu kan selv ikke regelmæssige vaner og kolde afvaskninger i Furesøen forhindre, at Marianne er ved at ramme bunden.

Foruden at være et værdigt punktum for trilogien og (endnu) et troværdigt kvindeportræt er romanen også et væsentligt bidrag til den aktuelle samtale om vores psykiatriske system. Lad mig citere Guldager fra pressebrevet, der ledsagede mit eksemplar af bogen: "Man skal kende et samfund på, hvordan det behandler de svageste".

BOGDETALJER

Andre bøger af Katrine Marie Guldager